

Действащи лица:

Христо — ученикът отъ класоветъ.
Иванъ — " " "
Руси — " " "
Петъръ — " " "
Драганъ — " " "
Слави — " " "
Генко — " " "
Ганка — сестра на Иванъ.
Гина — братовчедка на Иванъ.
Таня — " " "
Желю — по-голямъ братъ на Христо.
Калинка — леля на Христо.
Чина Иваница — майка на Христо.
Чина Добревица — майка на Генко.
Дѣдо Коста — воденичаръ.
Моми, момци, селяни, малки момичета и момчета.

Действието става на село.

Картина I

(Селска къща. Типична наредба. Иванъ и Слави разглеждатъ две маски).

Иванъ: Тази е за Ганка, а тази — за тебе, Славе. (Като показва маската). Виждъ, сжщински вълкъ е, сложи си я!

Слави: (Взима и слага маската на лицето си).

Иванъ: О, хо! тѣй! А, сега, почни да виешъ!

Слави: (Вие). А-у, а-у. (Смѣятъ се и двамата).

Слави: (Като си сменя маската). Чудо маски. Отъ где ги взе?

Иванъ: Писахъ на леля и тя ми ги изпрати по бати, който снощи се върна отъ града. Ама да знаешъ, какъ ме изплаши най-напредъ. Влиза въ къщи и ми дума; „Иване, забравихъ маските! Туй-то! Тъкмо си въобразявахъ, какъ ще се маскирамъ, а бати съ единъ ударъ — „пуфъ“ — и разбива всичката ми радостъ“. Ами сега! Гледамъ бати ядосанъ, гледамъ Ганка, и тя отпусна ржце и се навжси. А бати погледне ту мене, ту нея — после потръгна да излъзе, обърна се и извика: „Я виждъ, Ганке, въ дисагитъ нѣма ли нѣщо за васъ“. Азъ изведнажъ скогнахъ, бръкнахъ въ дисагитъ и извадихъ кутията. Ето ти маските! Скачае и двамата отъ радостъ! Този мой бати, все така обича да се шегува! Ала маските сж чудо! Нали?

Слави: Сложи сега и ти твоята, да те видя. (Иванъ слага маската си). Ей, колко си страшенъ! Чудовище! Вампиръ!

Иванъ: Страшенъ ли съмъ, а?

Слави: Много! Дори и менъ ме хваща страхъ, като те гледамъ.

Иванъ: (Сменя маската). Тъкмо такава маска искахъ. Да изглеждамъ много страшенъ.

Слави: Ще изплашимъ всички!

Иванъ: Пъкъ, като отидемъ у чичови, ти, Славе, гледай да виешъ колкото можешъ по-силно. А азъ отъ цѣло гърло ще рева като вампиръ, че Гана да припадне отъ страхъ!

Слави: Чудесно! Ама ще изплашимъ и лелина Тинка! Ще отидемъ и у лелини, нали, Иване?

Иванъ: Ще идемъ. Азъ искамъ да си отмъстя на Гина и Таня. Гина е голѣма присмѣхулка, ще я науча азъ нея! Знаешъ ли онзи день, когато сбъркахъ задачата. Гина тича у дома и разправя на мама: „Чино, да видишъ днеска Иванъ какви ги брътви по смѣ-

САНДА ИОВЧЕВА

МАСКИРАНАТА ДРУЖИНА

Весела пиеска за деца и юноши въ IV картини

1)

тане. Каза: шесть коли, натоварени съ шесть чувала брашно, правятъ $6 \times 6 = 96$. Всички деца — „брухъ“, ха, ха, ха — залѣхме се отъ смѣхъ!“ После се обърна къмъ мене и ми вика: „А бе, глупчо, кжде мислишъ? Кози ли пасешъ, или смѣташъ!“ Идѣше ми жбитъ и да избия!

Слави: Кой не сбърква? И най-силниятъ ученикъ понѣкога ще направи по нѣкоя грѣшка. И лелина Тинка е такава пресмѣхулка. Една вечеръ бѣха се събрали у дома гости; изпиха ни виното и късно презъ нощта мама ме праща у лелини за вино.

Азъ съмъ противъ пиенето, не искахъ да отида и казахъ, че ме е страхъ. Отъ тогава щомъ дойде у дома Тинка, почва да се хвали: (преправя гласа си). „Лельо, мене, пъкъ, никакъ не ме е страхъ. Снощи посрѣдъ нощъ отидохъ да заключо обора. Тъмно като въ рогъ. А азъ не искамъ да зная“, говори на мама, а мене гледа и присвива устни. Да ѝ се покажа съ тази маска, где да видишъ дали не я е страхъ! (Отъ малката врата на съседната стая влиза Ганка, маскирана като катеричка. Ганка е облѣкла наопаки елече отъ лисица, отпредъ на гърдитъ си е сложила една картинка на катеричка, отзадъ до кръста си е привързала една вирната нагоре рунтава опашка. Въ едната си ржка държеше голѣма шикалка, а въ другата — маската).

Слави и Иванъ: (къмъ Ганка). О, Ганке, Ганке!

Иванъ: Виждъ, Ганке, приличамъ ли на вампиръ. (Слага си маската).

Ганка: (Като отстъпва назадъ). Божичко! — Колко си страшенъ!

Слави: Ами азъ? (слага си маската).

Ганка: И ти! Сжщински вълкъ! Виждете и мене! (Слага си маската).

Слави: Каква хубава катеричка си, Ганке! (Ганка подскача като катеричка. Двамата я оглеждатъ).

(Влизатъ Петъръ и Драганъ. Петъръ е облеченъ въ широки потури и съ кожуха на дѣдо си, на врата му синджиръ. Въ ржката си държи направена отъ картонъ маска на мечка, нарисувана съ цвѣтенъ моливъ. Драганъ, тънъкъ, високъ, е облеченъ въ тѣсни панталони, съ елече отъ лисичи кожи, нахлузено наопаки. До кръста си е прикачилъ лисича опашка. Въ ржката си държи сжщо картонена маска на лисица).

Слави и Иванъ: (развивкатъ се на срѣща имъ). О, о!

Петъръ: Ето, гледайте, самъ си направихъ маската! Истинска мечка!

Драганъ: И азъ самъ си направихъ моята. (Всички разглеждатъ маските си).

Слави: Драгане, отгде взе тия панталони?

Драганъ: Писарьтъ ми ги даде. А елечето е на кака Ружа. Взехъ го скришната.

Ганка: (Като клати глава). Ахъ, да те види Ружа отнѣкжде! Само на лисица ще станешъ!

Драганъ: Ха! Ха! Ха! (Смѣе се).

(Влизатъ Пеню и Таню. Пеню си е направилъ уши отъ дебела аба, турилъ си е сивъ пешкиръ на лицето, пробилъ две дупки

за очи, наоколо заобиколени съ черенъ тушъ изобразяващи магаре. Ганю е маскиранъ като пѣтелъ. За човка е турилъ дълга червена чушка, а на главата си кокоши пера).

Иванъ: (Вика). Ура! Всички се събрахме.

Слави: Само зайчето липсва!

Митко: (вика отъ вѣнъ). Ида! Ида! (Влиза шумно). И Заю-баю е съ васъ!

Ганка: Чудо сте всички. Ей, че се радвамъ! (Подскача).

Митко: И азъ, Ганке! Ще изплашимъ цѣлото село.

Ганка: (хваща Митко за ржцетъ). Браво, бе, зайко! (Подскача). Обичамъ веселитъ обичаи! (Къмъ Слави, оживено). Знаешъ ли, Славе, следъ Коледа съ нетърпение чакамъ заговѣзни. Мисля си: кога ще дойде сирница, та да се маскирамъ! Да викаме, да тичаме, да лудуваме! Брояхъ днитъ на прѣсти! (Показва, като слага показалеца на дѣсната си ржка върху малкия прѣстъ на лѣвата ржка).

Митко: Който пѣе и се смѣе, зло не мисли.

Ганка: Браво, зайче! Весело сърдце — добро сърдце.

Иванъ: (Важно, обръща се къмъ всички). Турете си всички маските.

(Всички слагатъ маските).

Иванъ: Внимавайте сега. Азъ ще вървя съ мечката. Следъ мене лисицата и вълка, следъ тѣхъ магарето и пѣтела, а следъ него зайчето и катеричката. (Деца се нареждатъ). Така ще вървимъ изъ пѣтя. Всички да пазите реда. А сега, хайде да направимъ една репетиция. Всѣки да реве като животно, което представлява. (Иванъ правя гласъ и особено вие като вампиръ, мечката изтежко пѣхти, магарето реве, вълкътъ вие и пр.).

Иванъ: (Дава знакъ съ ржка). Штъ! Така — отлично. А торбичките ви? Де ще туряме ошафа, орѣхитъ и другитъ нѣща, които ще ни даватъ?

Всички се оглеждатъ малко смутени).

Петъръ: (Изведнажъ). Ето джобовѣтъ ми сж дълбоки. Всичко ще побератъ.

Иванъ: Не сж достатъчни. Ще искаме повече да ни даватъ. Не забравяйте, че събираме за болния си другаръ!

Ганка: Чакайте! (Отива въ другата стая и се връща съ дисаги въ ржка).

Всички я гледатъ учудено).

Ганка: Вмѣсто всѣки да носи торба, така е по-хубаво. (Слага дисагитъ на рамото на магарето).

(Всички се смѣятъ).

Ганка: Ето така. Всичко ще слагаме на едно мѣсто и добритъ селяни, като видятъ това, ще иматъ по-голъмо довѣрие и повече ще ни даватъ. А този маска, арапинъ, направихме я за Тенко.

Всички: Браво!

Ганка: Иване, слагамъ маската въ дисагитъ.

Иванъ: (Поглежда навѣнъ — неспокоенъ). Защо ги нѣма още Руси и Христо? (Къмъ всички). Хайде, дружина, наредете се въ строенъ редъ!

Руси: (втурва се тичешкомъ, заморенъ и запъхтенъ, маскиранъ като жаба). Тръгватъ ли вече? Щѣхте да ме оставите, а?

Иванъ: Много се забави! Де бѣше? Ами Христо кжде е?

Руси: Лошо! Лошо!

(Следва)